

OKRUŽNICA
ZAJEDNICE KRVI KRISTOVE

Živi kalež

BR. 1-2 (253-254) • SIJEČANJ/VELJAČA 2022.

*Obnovimo svoje najintimnije jedinstvo u Isusu Kristu,
koji je jedina radost naših srdaca!* (sv. Gašpar)

Promijenjen vanjski izgleda *Živog Kaleža* upućuje na promjenu koju je dogovorilo uredničko vijeće naše Okružnice: *Živi Kalež* od ove godine izlazi kao dvomjesečnik. No, osim što će rjeđe izlaziti, ništa se bitno sadržajno neće mijenjati.

Božja Riječ i dalje ostaje stožer i okosnica kako našeg Glasila, tako i našeg svakodnevnog života kao ona živa sila koja nas nosi i krijepi i, uz to što nam pomaže u aktivnom i odgovornom življenju svoga poziva, pomaže nam i u dubljem uranjanju u Otajstvo Predragocjene Krvi, u našu karizmu u kojoj smo zagledani u proboden i otvoren Kristov Bok iz kojega se na nas izliva ljubav Božja i sve milosti potrebne za plodan život u svakodnevici, a u skladu s ovom divnom duhovnošću. Naše poslanje kao duhovne Zajednice može se sažeti u jednu riječ: požrtvovnost – požrtvovno življenje naše karizme u svakodnevnom životu iščitane iz dubokog uranjanja u Riječ Života i iskazane svome blišnjemu. U rubrici o duhovnosti pronaći ćemo nadahnuća i inspiraciju u tekstovima koji govore o različitim načinima življenja i očitovanja naše karizme.

Po našoj karizmi tvorimo zajedništvo duhovne Obitelji, Duhovna Obitelj nam je znak da nikada ne smijemo zaboraviti svoju naravnu obitelj, ono mjesto koje nam je Bog darovao da se u njemu rodimo, rastemo i primamo prve zasade vjere. Stranice našega Glasila donosit će i teme o obitelji i pomagati nam u osvješćivanju neizmjerne važnosti te osnovne društvene stanice, njezine važnosti kako za nas pojedince, tako i za Crkvu i za društvo. Zamjećivat ćemo onu ljepotu i dobro koje je Bog po Svom vječnom naumu imao i utkao u obitelj, ali i sve one ugroze koje danas prijete obitelji, zamagljuju njezinu iskonsku sliku i rastaču njezin istinski smisao i značaj.

Kako uranjanje u Božju Riječ i otajstvo Predragocjene Krvi stvaraju s nama i među nama zajedništvo i tvore duhovnu zajednicu – tako i ovo ostaje važna tema naše Okružnice o kojoj ćemo kontinuirano progovarati: kako otkrivati načine i pronalaziti poticaje da to zajedništvo potičemo i dublje živimo.

Prošlu 2021. godinu završili smo milosnom i ohrabrujućom posjetom našeg o. generalnog moderatora p. Emanuela Lupija i njegova savjetnika p. Aloisa Schlachtera. Kroz desetak dana njihova boravka među nama u susretima i nagovorima ostavili su svojevrsan putokaz kako nastaviti živjeti karizmu i produbljivati zajedništvo Obitelji Predragocjene Krvi Kristove. Ako je kanonska vizitacija na svojevrsan način „zatvorila“ 2021. godinu, drugi milosni događaj otvara i obilježava početak 2022. godine: ulazak u novicijat br. Ivana Bošnjaka i br. Sebastiana Slovića. Svjesna odluka o življenju karizme Družbe Misionara Krvi Kristove lijepi je Božji znak i poticaj da još dublje i svjesnije živimo karizmu Predragocjene Krvi. Ovu dvojicu naših novaka pratit ćemo usrdnom molitvom na njihovu putu da na njemu ustraju te se sve više suobličavaju Kristu Patniku i Kristu uskrsnomu.

Ujedno, sadržaj ove Okružnice neka nam je smjerokaz u koračanju kroz vrijeme koje je pred nama u 2022. godini u svemu onome što nam Kalendar za ovu godinu nudi. Radujmo se tim događanjima, radujmo se tom novom vremenu, uzmimo i koristimo sve one milosti koje nam je Gospodin kroz to vrijeme pred nama pripremio i njima nas želi obdariti.

Ključna osoba koja dominira ovim početnim vremenom je Marija De Mattias, žena koja je otkrila i kontemplirala Raspetu Ljubav i crpila snagu iz Knjige Križa. Neka nam njezin zagovor pomogne da hrabro i odgovorno koračamo kroz naš život i vrijeme i nikome se ne damo natkriliti u ljubavi prema Raspetome i Uskrsnome i prema „dragom blišnjemu“.

Vaši Misionari

Blagoslovljena Krv Kristova!

Četvrta nedjelja kroz godinu (30. siječnja 2022.)

U ono vrijeme: Isus progovori u sinagogi: »Danas se ispunilo ovo Pismo što vam još odzvanja u ušima.« I svi su mu povlađivali i divili se milini riječi koje su tekle iz njegovih usta. Govorahu: »Nije li ovo sin Josipov?«

A on im reče: »Zacijelo ćete mi reći onu prisprodobu: Liječniče, izliječi sam sebe! Što smo čuli da se dogodilo u Kafarnaumu, učini i ovdje, u svom zavičaju.« I nastavi: »Zaista, kažem vam, nijedan prorok nije dobro došao u svom zavičaju. Uistinu, kažem vam, mnogo bijaše udovica u Izraelu u dane Ilijine kad se na tri godine i šest mjeseci zatvorilo nebo pa zavlada velika glad po svojoj zemlji. I ni k jednoj od njih nije bio poslan Ilija doli k ženi udovici u Sarfati sidonskoj. I mnogo bijaše gubavaca u Izraelu za proroka Elizeja. I nijedan se od njih ne očisti doli Naaman Sirac.«

Čuvši to, svi se u sinagogi napune gnjevom, ustanu, izbace ga iz grada i odvedu na rub brijega na kojem je sagrađen njihov grad da ga strmoglave. No on prođe između njih i ode.

(Lk 4, 21-30)

ISUS, KAO NI ONO ILIJA I ELIZEJ, NIJE POSLAN ŽIDOVIMA.

- Isus se pojavljuje u Nazaretu, dakle mjestu u kojem je odgojen i odrastao. Mjesto je to posebno drago Njegovu Srcu. Tu je Njegova obitelj, tu Ga svi znaju i On pozna njih. Riječi koje čita u sinagogi pred okupljenima govore o Njemu. On to zna i tu istinu priopćava okupljenima. Začudenost koja se pojavljuje na licima slušatelja potiče Ga na interpretaciju teksta i predbacuje im što Mu ne vjeruju. Njegove riječi izazivaju gnjev i ljutnju: kako se usuđuje poučavati ih Onaj koga oni poznaju?! Ta znaju tko je, a On se smatra Mesijom-Pomazanikom! Događaji iz Nazareta otkrivaju nam istinu o nama samima. No, potrebno je imati hrabrosti dopustiti Riječi, koja je izrečena radi našega dobra i u brizi za naše spasenje, da djeluje: da dodiruje, liječi naše slabosti da ne bismo postali kao oni što Isusa izbacuju iz svoga okruženja i grada.
- Jesam li sprema zahvaliti Isusu za istinu koju mi je otkrio o meni kako bih s tom slabošću mogao stati pred Njega?

Peta nedjelja kroz godinu (6. veljače 2022.)

U ono vrijeme: Dok se oko Isusa gurao narod da čuje riječ Božju, stajao je on pokraj Genzaretskog jezera. Spazi dvije lađe gdje stoje uz obalu; ribari bili izašli iz njih i ispirali mreže. Uđe u jednu od tih lađa; bila je Šimunova pa zamoli Šimuna da malo otisne od kraja. Sjedne te iz lađe poučavaše mnoštvo.

Kada dovrši pouku, reče Šimunu: »Izvezi na pučinu i bacite mreže za lov.« Odgovori Šimun: »Učitelju, svu smo se noć trudili i ništa ne ulovismo, ali na tvoju riječ bacit ću mreže.« Učiniše tako te uhvatiše veoma mnogo riba; mreže im se gotovo razdirale. Mahnuše drugovima na drugoj lađi da im dođu pomoći. Oni dođoše i napuniše obje lađe, umalo im ne potonuše.

Vidjevši to, Šimun Petar pade do nogu Isusovih govoreći: »Idi od mene! Grešan sam čovjek, Gospodine!« Zbog lovine riba što ih uloviše bijaše se zapanjio on i svi koji bijahu s njime, a tako i Jakov i Ivan, Zebedejevi sinovi, drugovi Šimunovi. Isus reče Šimunu: »Ne boj se! Odsada ćeš loviti ljude!« Oni izvukoše lađe na kopno, ostaviše sve i pođoše za njim.

(Lk 5, 1-11)

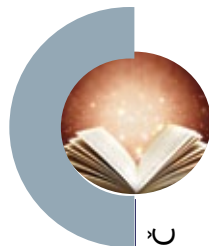

ONI OSTAVIŠE SVE I POĐOŠE ZA NJIM.

- Čudi način na koji Isus poziva Svoje učenike da pođu za Njim i ujedno da se obrate. U ovom odlomku iz Evanđelja saznajemo kako je uspio pridobiti Petra.
- Apostol Petar, prije nego što je susreo Isusa, bio je ribar i zvao se Šimun. Bio je tvrd čovjek, naučen i naviknut na teški ribarski posao. Zasigurno je bio jedan od važnijih „likova“ u tome poslu i vrlo cijenjen s obzirom na svoj čvrst karakter. Isus mu prilazi, ulazi u njegovu lađu i moli ga da otisne malo od kraja kako bi mogao poučavati. Šimun Petar je bio zauzet kormilom i veslima pa najvjerojatnije nije ni slušao Isusovu pouku.
- Nakon toga se Isus obraća baš njemu i govori mu da izveze na pučinu i baci mreže – započne ribolov, što je Petra uvelike iznenadilo. „No, kak’?“, zasigurno je rekao u sebi. „Zar On ne zna da sam ja profesionalac? Kad već ništa nisam ulovio po noći, kako ću usred bijela dana?“ Usprkos tome, rekao je Isusu: „Učinit ću to, jer me moliš, jer Ti to kažeš.“
- Isus je čekao ove Petrove riječi, nadao se od ovog naglog čovjeka malo poniznosti. I dogodilo se čudo. Uhvatiše veoma mnogo riba; mreže im se gotovo razdirale – govori Evanđelje. Vidjevši što se dogodilo, Petar zaboravlja ribe i pada do nogu Isusovih.
- Isus je jako dobro znao što sve treba učiniti, kako postupiti da pridobije osobe koje su navikle samo teško raditi i koje su tvrde. Uspio je pomoću ljubaznosti i brižnosti. Nakon toga On govori Petru: Ne boj se! Odsada ćeš loviti ljude!

Šesta nedjelja kroz godinu (13. veljače 2022.)

U ono vrijeme: Isus siđe s dvanaesticom i zaustavi se na ravnu. Podigne oči prema učenicima i govoraše: »Blago vama, siromasi: vaše je kraljevstvo Božje! Blago vama koji sada gladujete: vi ćete se nasititi! Blago vama koji sada plačete: vi ćete se smijati! Blago vama kad vas zamrže ljudi i kad vas izopće i pogrde te izbace ime vaše kao zločinačko zbog Sina Čovječjega! Radujte se u dan onaj i poskakujte: evo, plaća vaša velika je na nebu. Ta jednako su činili prorocima oci njihovi!« »Ali jao vama, bogataši: imate svoju utjehu! Jao vama koji ste sada siti: gladovat ćete! Jao vama koji se sada smijete: jadikovat ćete i plakati! Jao vama kad vas svi budu hvalili! Ta tako su činili lažnim prorocima oci njihovi.«

(Lk 6, 17.20-26)

BLAGO VAMA, SIROMASI! JAO VAMA, BOGATAŠI!

- Isus nam daje recept kako biti sretan neovisno o dobi, o onome što se događa u politici, o situaciji u društvu. Taj recept ili Isusov odgovor na pitanje kako biti sretan jesu Njegova blaženstva.
- Nema čovjeka koji ne želi biti sretan, koji ne želi biti potreban, koji se ne želi ostvariti u svome životu. Stalno sebi postavljamo neke ciljeve, zadatke. To nam je svima potrebno. Isus danas predlaže da ti ciljevi u tvome životu budu Njegova blaženstva koja će te dovesti do toga da budeš sretan i slobodan čovjek. Već samu riječ blaženi Biblija objašnjava kao ljubljen, od Boga izabran, sretan.
- Isus odlazi sa Svojim učenicima na visoku goru. Želi ih odmaknuti od svega onoga što sačinjava njihovu svakodnevicu, želi da sve to pogledaju iz druge perspektive. Hoće im priopćiti nešto vrlo važno, želi im dati Svoje Evanđelje u „piluli“, recept za čitav život i za sve situacije koje ih čekaju nakon silaska s gore. Isus želi i sada progovoriti tvome srcu jer te voli i želi da i ti budeš sretan u svome životu.
- Pokušaj se sada susresti s Isusom na gori slušajući Njegovu riječ: blaženi, dakle ljubljeni, od Boga izabrani. Blago siromasima u duhu – dakle onima koji se dobrovoljno pokoravaju; to su oni koji su kod Boga, čija je sva nada u Bogu. Bog je njihova jedina vrijednost, onaj pronađeni dragocjeni biser, njihova sreća, oslonac i spas. Blago ožalošćenima raznim oskvrnućima i zlom koje vlada svijetom; blago krotkima – sporima na srdžbu; blago milosrdnima – spremnima na oprostjenje i ljubav prema neprijateljima; blago čistima srcem – koji su vjerni Bogu i iskreno Ga štiju; blago mirotvorcima – koji šire i izgrađuju Božje Kraljevstvo.
- Budeš li živio tako, steći ćeš sreću, mir u srcu i veliku nagradu na Nebu.

Sedma nedjelja kroz godinu (20. veljače 2022.)

U ono vrijeme: Reče Isus svojim učenicima: »Vama koji slušate velim: Ljubite svoje neprijatelje, dobro činite svojim mrziteljima, blagoslivljajte one koji vas proklinju, molite za one koji vas zlostavljaju.«

»Onomu tko te udari po jednom obrazu pruži i drugi, i onomu tko ti otima gornju haljinu ne krati ni donje. Svakomu tko od tebe ište daji, a od onoga tko tvoje otima ne potražuj.«

»I kako želite da ljudi vama čine, tako činite i vi njima.«

»Ako ljubite one koji vas ljube, kakvo li vam uzdarje? Ta i grešnici ljube ljubitelje svoje.

Jednako tako, ako dobro činite svojim dobročiniteljima, kakvo li vam uzdarje? I grešnici to isto čine. Ako pozajmljujete samo onima od kojih se nadate dobiti, kakvo li vam uzdarje? I grešnici grešnicima pozajmljuju da im se jednako vrati.«

»Nego, ljubite neprijatelje svoje. Činite dobro i pozajmljujte ne nadajući se odatle ničemu. I bit će vam plaća velika, i bit ćete sinovi Svevišnjega jer je on dobrotiv i prema nezahvalnicima i prema opakima.«

»Budite milosrdni kao što je Otac vaš milosrdan.« »Ne sudite i nećete biti suđeni. Ne osuđujte i nećete biti osuđeni. Praštajte i oprostit će vam se.

Dajte i dat će vam se: mjera dobra, nabijena, natresena, preobilna dat će se u krilo vaše jer mjerom kojom mjerite vama će se zauzvrat mjeriti.«

(Lk 6, 27-38)

BUDITE MILOSRDNI KAO ŠTO JE OTAC VAŠ MILOSRDAN!

- Isus u današnjem Evanđelju, nama kršćanima, postavlja visoko „prečku“. No, budući da nam je u kršćanstvu nasljedovati našeg Učitelja, onda ovo nije ništa neobično; tim više što je sam Isus u Svome životu savršeno ispunio ove zahtjeve. Unatoč tome, ovo nisu laki zadatci za ostvariti. Ljubiti neprijatelje, blagoslivljati one koji nas proklinju, činiti dobro svojim mrziteljima... stvarno su to stvari koje traže od nas veliki napor i nadasve ljubav koja dolazi od Božje moći i koja je utemeljena na prisnom odnosu s Isusom. Ljudi vjernici trebaju se razlikovati po tome što će njihovi postupci, djela biti nešto „veće“ od uobičajenih, dobrih civiliziranih principa. Jer u protivnom, kako nam i sam Gospodin kaže, nećemo se razlikovati od ljudi koji ne vjeruju, a ravnaju se po tim istim civiliziranim principima. Naprotiv, kršćanin svojom odvažnom ljubavlju treba šokirati, pridobivati za Krista nove učenike ili, u najmanju ruku, potaknuti i reći onima što su daleko od Boga da se može i drugačije živjeti, i drugačije ponašati, i drugačije ljubiti, nego što to čini svijet po ljudsku. A samim time posvjedočit ćemo svoju pripadnost Kristu koji je ljubio do kraja, posvetio se i dao svoj život za drugoga. Vjernici svojim ponašanjem, u najmanju ruku, ne bi trebali sablažnjavati, davati razloge drugima da ismijavaju našu vjeru, da odbace Krista i Njegovo Evanđelje.
- Svatko od nas u pogledu rečenoga ima dosta toga za na/popraviti u svome životu. Toliko je stoljeća prošlo od ovog Gospodinova nauka, a toliko je mnoštvo vjernika koji imaju istinskih problema s ovim osnovnim principima ljubavi po kojima se mi kršćani trebamo razlikovati od ovoga svijeta.

Osmo nedjelja kroz godinu (27. veljače 2022.)

U ono vrijeme: Kaza Isus učenicima prisposobu: »Može li slijepac slijepca voditi? Neće li obojica u jamu upasti? Nije učenik nad učiteljem. Pa i tko je posve doučen, bit će samo kao njegov učitelj.«

»Što gledaš trun u oku brata svojega, a brvna u oku svome ne opažaš? Kako možeš kazati bratu svomu: 'Brate, de da izvadim trun koji ti je u oku', a sam u svom oku brvna ne vidiš? Licemjere! Izvadi najprije brvno iz oka svoga pa ćeš onda dobro vidjeti izvaditi trun što je u oku bratovu.«

»Nema dobra stabla koje bi rađalo nevaljalim plodom niti stabla nevaljala koje bi rađalo dobrim plodom. Ta svako se stablo po svom plodu poznaje. S trnja se ne beru smokve niti se s gloga grožđe trga.«

»Dobar čovjek iz dobra blaga srca svojega iznosi dobro, a zao iz zla iznosi zlo. Ta iz obilja srca usta mu govore.«

(Lk 6, 39-45)

IZ OBILJA SRCA USTA GOVORE

- U riznicama ili sefovima ljudi drže stvari koje su im dragocjene: novac, biserje, nakit, važne dokumente, umjetnička djela, dragocjene uspomene i sl. Odlomak iz Evanđelja koji danas razmatramo uspoređuje ljudsko srce upravo s takvom riznicom. Radi se o čovjekovoj duhovnoj nutrini u kojoj se nalaze dobre i loše stvari.
- Kad se u njoj skupljaju dobre stvari, na primjer: iskustvo Božje dobrote, oproštenja, blizine, prihvaćenosti, podrške, povjerenja, vjere, nade..., upravo to će čovjek moći dijeliti s drugima. Kada se pak ljudsko srce ispunjava negativnim iskustvima, primjerice: osuđivanje sebe i drugih, jurnjava za karijerom i priznanjem, težnja za ostvarenjem nezdravih ambicija..., to će negativno „blago“ izbijati u obliku pakosti, ljubomora, mržnje, loših pretenzija, nepovjerenja, zavisti.
- Dobro bi bilo promatrati (bez osude) što najviše izlazi iz moga srca. Kakve riječi, geste, postupci, prevladavaju kada je u pitanju odnos s drugima? Oni su u biti samo vanjski znakovi (plodovi) onoga što je u nutrini. Stoga je dobro, promatrajući plodove, doći do panja, korijena vlastitog ponašanja. U toj potrazi dobro je skrenuti pozornost na blago koje skupljam u svome srcu. Što mi je najdragocjenije? O čemu najviše razmišljam? Oko čega se vrti moj život, moji planovi? Čime hranim svoju nutrinu? Za kojim vijestima i iskustvima najviše tragam? Što mi najviše vremena oduzima?
- Dopuštam li da se moje srce ispuni dobrom koje dolazi iz svetih sakramenata, razmatranja Božje Riječi, dobrog duhovnog štiva, razgovora koji izgrađuju i učvršćuju, dobrog društva? Ne opterećujem li svoje srce pretjeranom količinom informacija, ogovaranjem, negativizmom? Isus je rekao: Gdje ti je blago, ondje će ti biti i srce. (Mt 6,21)
- Isplati se dobro promisliti o tome što je zaista moje blago?!

p. Emanuele Lupi, CPPS

Suočavanje s pandemijom po duhovnosti Krvi Kristove

Od prvog tromjesečja 2020. godine živimo u situaciji koja je za sve nas došla potpuno nepredviđeno. Ako se vratimo unazad, nešto slično ovome pronaći ćemo na početku 1900. godine kada je španjolska gripa cijeli svijet bacila na koljena.

Tada još nije bilo interneta, a tiskanih medija je bilo puno manje nego danas.

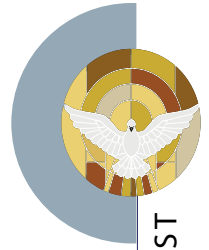
S odmakom od nekoliko mjeseci od početka pandemije, kada pogledamo unazad, vidimo stvari za koje nismo nikad mogli ni pomisliti da ćemo ih u svom životu doživjeti.

Vidimo mnogo preminulih; mislim da svatko od nas u ovom trenutku ima „popis“ dragih osoba kojih se sada još samo sjećamo. I ja imam subraću i drage prijatelje koje mogu dodati na taj popis. I to je jedna od mnogih stvari koja nas ujedinjuje.

Vidimo jako puno solidarnosti na djelu; posebno u prvom valu otkrili smo jako puno primjera solidarnosti, prihvaćanja, materijalne i duhovne pomoći i podrške koje smo pružali jedni drugima. Neki koji to prije nisu bili, sada su postali siromašni. Neki koji su bili siromašni, sada su još siromašniji.

Vidimo jako puno izraza nade, volje za „ponovnim rođenjem“, ponovnim oživotorenjem naših navika.... iako ne znamo hoće li se naše navike uopće „vratiti“, hoće li ikada biti kao što su prije bile. Mnogi su počeli govoriti da više nikada neće biti isto... Tko zna – vrijeme će pokazati. Ono što je bilo normalno to više nije; a možda ćemo imati neku „novu normalnost“ na koju ćemo se morati naviknuti. I sami znamo da se i navike mijenjaju i da i njih ponekad moramo preispitivati i propitkivati.

S početkom drugog i trećeg vala vidimo, nažalost, i neke ružne scene, neke koje su čak očitovale visoku razinu mržnje. Ne znamo je li to nešto što je samo s vremenom izašlo na vidjelo ili je to reakcija na nagomilanu frustraciju.

Neki smatraju kako je pandemija samo ubrzala neke procese koji su već postojali. Ona je samo pokazala, izbacila na svjetlo dana, napetost koja je već postojala u društvu.

Što nas očekuje narednih mjeseci? Ne znamo. Među mnogim stvarima koje smo iz svega naučili je i ta da je jedino sigurno kako ništa nije sigurno. S jedne strane lako možemo biti „pozitivni“, a razlika od osobe do osobe kojom reagiramo na infekciju, stavljaju nas pred zbilju krhkosti naše ljudske stvarnosti. Jedna od rijetkih istina ili sigurnosti jest ta što smo otkrili da smo tako krhki i nepripremljeni...

Ne znam kako je tu kod vas u Hrvatskoj, ali u Italiji smo otkrili kako imamo više liječnika i virologa nego što smo ikad mislili da je to slučaj. Sve sami „stručnjaci“, svatko „zna“ istinu, svatko „zna“ rješenje problema.

U kaosu ovih posljednjih mjeseci, često mi u sjećanje dolazi slika Trga Svetog Petra, *Statio Orbis* – centar svijeta. Onima od vas kojima nije poznat taj Trg, želim prenijeti atmosferu i svoje vlastite osjećaje koji ga opisuju – praznina. Budući da to nisam mogao povjerovati, jednog dana sam izašao iz kuće i otišao sam se uvjeriti. Pustoš osim poneko policijsko vozilo koje se tamo našlo kako bi čuvalo granicu između Italije i Vatikana.

U toj večeri *Statio Orbis* u kojoj je liturgiju predvodio Papa, posebno se isticao križ iz crkve Sv. Marcello – isti onaj križ koji su u XVII. stoljeću za vrijeme epidemije kuge nosili ulicama Rima. A zatim Papa koji je hodao prema križu, sam u beskrajnosti Trga Sv. Petra. Razmišljao sam u tom trenutku o sv. Petru Apostolu koji se, prestrašen usred oluje, obraća Gospodinu – jer brod tone.

Razlika je u tome što je ova oluja tiha, nijema; prekidale su je samo sirene vozila hitne pomoći. Između tišine i kaosa – ne znam što je teže nositi na leđima. Do tada nisam imao takvo iskustvo. Krist je imao to iskustvo, imali su ga mučenici Crkve i mislim da je to iskustvo imao i sv. Gašpar. Kaos oružja, mržnje, ratova... ili tišina koja jednako ubija kao ravnodušnost, napuštenost, samoća?!

Raspeti i goli Krist, bio je „izložen“ tamo na praznom Trgu, na kiši, pred cijelim svijetom. Nasuprot Njemu Papa koji na neki način predstavlja sve nas.

Što nama koji živimo duhovnost Predragocjene Krvi sve ovo govori? Krv Saveza, Krv pomirenja i Krv Pričesti-Zajedništva, vrhunaravni Božji čin prema čovjeku u kojem kao da nije dovoljno što nam je predao samoga Sebe, već nam na kraju daje i Svoju Krv.

U ovom vremenu krhkosti i nesigurnosti koju svi živimo,

osjeća se više nego ikad potreba za nekim čvrstim osloncem. Ali kako ga pronaći u Križu koji je simbol pada čovjeka? I opet nam tu vjera pomaže.

U ludosti Križa nalazimo potvrdu Božje ljubavi. Samo Bog, lud od ljubavi prema Svojim stvorenjima, može napraviti tako nešto veliko. To je upravo konkretizacija onoga što često čujemo u riječima: Volim te toliko da bih umro za tebe. Jedan profesor na fakultetu dok sam studirao teologiju jednom mi je rekao kako ne postoji nijedna religija koja govori o Stvoritelju koji se žrtvuje do smrti za svoja stvorenja. I još to radi besplatno – dodao sam: ne naplaćuje, nego mi na kraju daje i svu Svoju Krv.

Mi, dakle, koji živimo duhovnost Krvi Kristove ne smijemo pasti u napast da se osjećamo usamljeni, zaboravljeni. Križ nas neprestano gleda i govori nam: Tu sam, prikovan na zid, ispred tebe, ne bježim, ne idem nigdje.

Sveta Marija de Mattias i sv. Gašpar nas stalno podsjećaju da ostanemo do nogu Raspetoga, da iz otvorene knjige Križa čitamo poruku Kristove ljubavi.

Jedan kršćanski autor nas poziva da u Kristovu otvorenu Boku pronađemo zaklon. Tamo je naša sigurnost, naše utočište. Meni osobno se sviđa ta slika: biti šćućuren u Kristovu Boku gdje nas grije toplina Njegova Srca u naletima ledova životnih kušnja.

I kad čitavo društvo, cijeli svijet, postaje slika izmučenog Tijela Kristova, znamo da je po mucu Križa Krist pobijedio svijet. Križ je, dakle, postao sredstvo spasenja, otkupljenja, jer nakon Velikog Petka dolazi nedjelja Uskrsa.

Oni kojima je poznat životopis sv. Gašpara, znaju da je svijet onog vremena bio svijet mučenika. Bilo je to vrijeme nasilja, ratova, nepravdi. Odgovor sv. Gašpara na sve to bio je štovanje Kristove Krvi. Njemu se, uz još neke pobožne duše, pridružila i Maria de Mattias.

Uskoro ćemo imati klanjanje pred Presvetim, a nakon toga ćemo slaviti Euharistiju. Čitav svijet pronalazi svoju sintezu (ujedinjenje) u kaležu Kristove Krvi koja je plod stapanja mnoštva zrna grožđa.

Pozivam vas da uprete svoj pogled, snažno, u taj Misterij Ljubavi i da pronađete utjehu i odgovore u ovoj Ljubavi.

Razlika između astronoma i teologa je u tome što nam astronom govori kako se kreću zvijezde, kakvo je nebo, kako se „kreće“ nebo, a teolog nam govori o tome kako doći u Nebo.

Možda će nam znanost jednoga dana s medicinske i znanstvene točke gledišta reći kako ćemo izaći iz ove nevoljne pandemije. Međutim, čovjek vjere nam može reći kako se sa svim tim suočiti, a da se ne obeshrabrimo, da ne padnemo u očaj.

U Krvi Kristovoj nalazimo lijek našem duhu koji daje snagu našim snagama kako bismo se mogli suočiti s onim što dolazi i boriti u bitkama koje su pred nama.

Vrhovna vizitacija (Prozorje, 3. prosinca – sv. Franjo Ksaverski; Subotica, 5. prosinca i Beograd, 6. prosinca 2021.)

Ulazak u novicijat

Na svetkovinu Bogojavljenja – Sveta Tri Kralja, 6. siječnja 2022., u Prozorju svoj novicijat započeli su br. Ivan Bošnjak i br. Sebastian Slović. S obzirom na to da su u novicijat Družbe Misionara Krvi Kristove ušli na svetkovinu Bogojavljenja i na zemaljski rođendan oca utemeljitelja sv. Gašpara del Bufalo koji je rođen 1786., želimo im osobit zagovor i zaštitu sv. Gašpara te mudrost, vjeru i ustrajnost Triju Mudraca.

Ovdje donosimo pisma-molbe br. Ivana Bošnjaka i br. Sebastiana Slovića za pristupanje u novicijat Družbe Misionara Krvi Kristove.

Bože,

sve što si stvorio je dobro! A jednom prilikom sam poučen da je takvo i sve ono što dopuštaš jer, unatoč težini i bolu koje može donijeti, uvijek se događa zbog većeg dobra.

Hvala Ti, Isuse, za sve što sam dobio iz Tvojih ruku i za sve što si dopustio u mojem životu.

Jednako tako, naučio sam da u svakom trenutku i u svakom čovjeku tražim Tebe, da se pitam gdje si Ti... Oprosti mi što sam toliko puta zakazao. Istina je da sam tako najviše naštetio sebi samome jer bih izgubio mir, radost, sigurnost.

I jer si Otac koji Svom djetetu želi samo dobro, molim Te za milost: da znam, želim i mogu – uvijek i u svemu najprije misliti na Tebe!

Blagoslovljena Krv Kristova!

br. Ivan Bošnjak

Gospodine Isuse,

svaki put kada ne znam kojim putem krenuti, kada se osjećam nesigurno i usamljeno, znam da si Ti tu, Ti si u meni prisutan i to mi je dovoljno. Hvala Ti na Tvojim prisutnosti u mom životu, hvala Ti što si me želio i pozvao na put radosti života s Tobom.

Ti si, Gospodine, rasplamsao plamen vjere u moje srce. Dao si da Te tom istom vjerom gledam i osjećam svaki dan. Put u istini i vjeri nije lagan, a ja sam slab i grješan. Oprosti mi, Gospodine Isuse, sve moje nedostojne molitve upućene Tebi i površan odnos prema svim Tvojim poticajima kojima me želiš približiti Sebi.

Svjestan sebe i svega onoga što jesam, želim otvorena srca i s punim povjerenjem odazvati se Tvom pozivu ljubavi. Molim Te za obilje Tvoga Duha koji će moj život dovesti do krajnjeg i potpunog ispunjenja Tvoje volje.

Blagoslovljena Krv Kristova!

br. Sebastian Slović

Tomaš Halik, Dotaknite rane

Vrata ranjenih

Ali Toma zvani Blizanac, jedan od dvanaestorice, ne bijaše s njima kad dođe Isus. Govorili su mu dakle drugi učenicima: »Vidjeli smo Gospodina!« On im odvrati: »Ako ne vidim na njegovim rukama biljeg čavala i ne stavim svoj prst u mjesto čavala, ako ne stavim svoju ruku u njegov bok, neću vjerovati.«

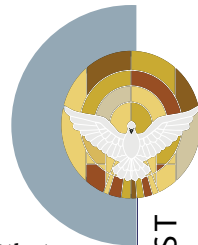
I nakon osam dana bijahu njegovi učenici opet unutra, a s njima i Toma. Vrata bijahu zatvorena, a Isus dođe, stade u sredinu i reče: »Mir vama!«

Zatim će Tomi: »Prinesi prst ovamo i pogledaj mi ruke! Prinesi ruku i stavi je u moj bok i ne budi nevjeran nego vjeran.« Odgovori mu Toma: »Gospodin moj i Bog moj!« Reče mu Isus:

»Budući da si me vidio, povjerovao si.

Blaženi koji ne vidješe, a vjeruju!«

Ivan 20, 24-29

Pročitao sam ovo Evanđelje te otišao od pulta i sjeo na svoje mjesto. Bilo je rano jutro, a u katedrali u Madrasu je bio polumrak, tiho i skoro prazno. Indija je ispred mene ležala kao šareni cvjetni tepih, protkan mnoštvom svetih mjesta – namjeravao sam otići u Bodgaju, mjesto Budinog prosvjetljenja, u Sarnat, gdje je Probuđeni održao prvi nagovor svojim učenicima, u Varanasi na obalama Gangesa, najsvetiji hodočasnički cilj svih hindusa, u Matharu, rodno mjesto Krišnino – ali ovdje u Madrasu, u samom srcu ovdašnjeg kršćanstva, gdje se od pamtivjeka časti grob apostola Tome, patrona Indije, na trenutak sam se osjećao kao kod kuće i to zahvaljujući pouzdano ovom poznatom i dragom mi tekstu.

Ovaj pročitani odlomak iz Ivanova Evanđelja, u tome sam trenutku doživljavao kao i uvijek prije, onako kako ga se obično objašnjava: Isus svojim pojavljivanjem raspršuje svaku sumnju u realnost svoga uskrsnuća skeptičnog apostola te u jednom trenu „nevjernik Toma“, postaje vjernik. Nisam ni slutio da će mi se, prije nego što ovaj dan dođe svome kraju, zahvaljujući jednom događaju ponovno otvoriti ovaj tekst i progovoriti mi na posve drugačiji i dublji način – te da će mi pokazati u novom svjetlu najveće otajstvo kršćanske vjere, Isusovo uskrsnuće i božanstvo. Dodatno me je ovaj novi pogled polako doveo na put duhovnosti o kojoj dotada ništa nisam znao, pokazao mi je „vrata za nevjernog Tomu“ – vrata ranjenih.

Kršćanska vjera je neprestano preplitanje Evanđelja i našeg života, hrabrost da se uđe „u priču“, te neprestano dublje otkrivanje smisla biblijskih primjera i uspoređivanje s vlastitim životnim iskustvima, ali je također potreban naš pristanak da moćne slike Evanđelja postepeno osvjetljavaju, objašnjavaju i preobražavaju tijekom našeg vlastitog života.

Mnogu događaji, doživljaji, ideje nagla prosvjetljenja traže vrijeme kako bi u nama sazreli i donijeli plod. Od moga hodočašća u Indiju, proteklo je dvanaest godina. Ovaj čas sjedim u tišini i osami šumske pustinjačke kolibe u Porajnju; cijeli vrh planine prekriven je gustim velom magle, kroz koju se polako i teško probijaju prve jutarnje zrake; okolne doline prekrivaju niski oblaci. Ovdje usred oblaka, počinjem pisati ovu knjigu, još jedan pokušaj „davanja obrazloženja za nadu koja je u nama“¹.

* * *

“Bog je mrtav – mi smo ga ubili, vi i ja!“ Koliko sam već puta citirao ovaj kobni Nietzscheov zaključak iz knjige Radosna znanost, u kojoj „luda“ (onaj kome je jedinom dopušteno bez kazne govoriti neugodne istine), priopćava *onima koji u Boga nisu povjerovali* dijagnozu svijeta: priopćava svijetu da je izgubio sami temelj svoje dosadašnje metafizičke i moralne sigurnosti². Ali u drugoj Nietzscheovoj knjizi možemo pronaći daleko manje poznat i rjeđe citirani odlomak u kome

1 Usp. 1Pt 3, 15

2 Usp. F. Nietzsche, Radosna znanost....

Kršćanska vjera je neprestano preplitanje Evandjelja i našeg života, hrabrost da se uđe „u priču“, te neprestano dublje otkrivanje smisla biblijskih primjera i uspoređivanje s vlastitim životnim iskustvima, ali je također potreban naš pristanak da moćne slike Evandjelja postepeno osvjetljavaju, objašnjavaju i preobražavaju tijekom našeg vlastitog života.

O svetom Martinu se priča da mu se jednom ukazao sam Sotona u liku Krista. Svetac se nije dao prevariti: „Gdje su ti rane?“, upitao ga je.

Zato, zajedno sa svetim Tomom i sa svetim Martinom molim sve one koji se nakon „smrti Boga“ i kolapsa ironičnih idola natječu za prazno prijestolje: „Pokažite mi najprije svoje rane!“ Ta više ne vjerujem „vjerama bez rana!“

se opisuje *smrt starih bogova*: Kad se Bog Židova proglasio za jedinog Boga, navodno su bogovi, čuvši ovu drsku ludost, prasnuli u takav podrugljivi smijeh, da su od tog smijeha svi poumirali³.

„Religija se vraća“ –slušamo o tome istovremeno sa svih strana svijeta. Problem je jedino u tome je li to dobro ili loše, kao i u tome otkuda i tko odnosno što se zapravo vraća.

Vraća li se jedini Bog, Bog Abrahamov, Izakov, Jakovljevi i Isusov, u koga vjeruju Židovi, kršćani i muslimani ili se vraća „bog filozofa“, Najviše biće – otkriće ljudi prosvjetiteljstva, ukras političkih proglašaja i ustavnih preambula? Vraća li se Bog koji u tišini odgovara na vapaje usahljelih ljudskih srdaca i liječi njihove rane ili pak suprotno Bog ratova i odmazdi, koji zadaje nove rane? Ili se trebamo radovati novom dolasku starih „hihotavih, sarkastičnih bogova“

O svetom Martinu se priča da mu se jednom ukazao sam Sotona u liku Krista. Svetac se nije dao prevariti: „Gdje su ti rane?“, upitao ga je.

Unatoč svojoj duhovnoj otvorenosti nisam pristaša danas toliko obljubljenog „bezgranične tolerancije“, koja je, ako se odrekne napora savjesnog razlučivanja duhova u biti izraz ravnodušnosti i duhovne lijenosti. Naivno je i opasno ne zamjećivanje činjenice da zaista postoje i destruktivne „slike Boga“ i da i u najcjedenijim tradicijama drijemaju simboli, izreke i priče koje se vrlo lako mogu prekovati u oružje, umjesto u plug. Religije imaju, kao i sve što je u životu veliko i bitno, svoje problematične aspekte i opasnosti. Zato, zajedno sa svetim Tomom i sa svetim Martinom molim sve one koji se nakon „smrti Boga“ i kolapsa ironičnih idola natječu za prazno prijestolje: „Pokažite mi najprije svoje rane!“ Ta više ne vjerujem „vjerama bez rana!“

3 Usp. F. Nietzsche, Tako je govorio Zaratustra...

p. Willi Klein, CPPS

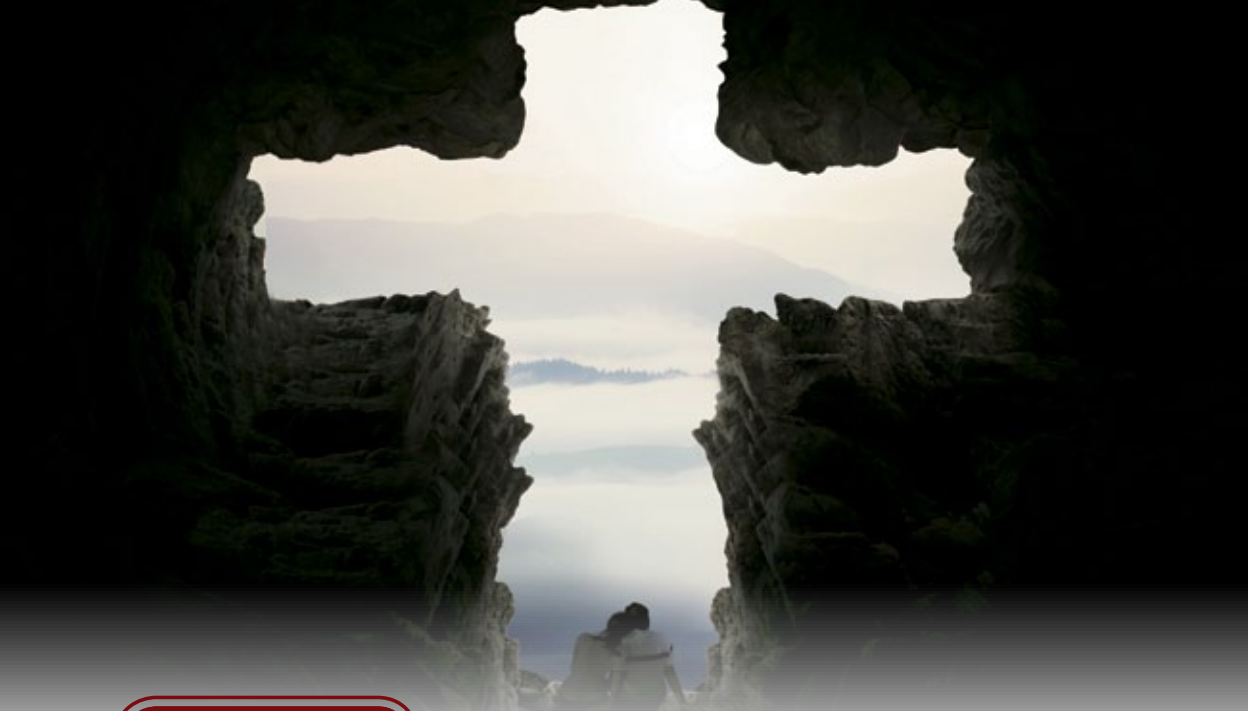
Kršćanski brak

Tamo gdje kršćani zapravo žive kao kršćani, nešto iz Božjeg Otajstva postaje vidljivo na ovom svijetu. To se posebno odnosi na kršćanski brak i obitelj: to nije bilo samo po sebi razumljivo ni u vrijeme apostola, niti se uzima zdravo za gotovo u naše vrijeme i u našem društvu. Nigdje nema toliko zabuna, toliko pogrešnih pothvata i toliko patnja kao kad je riječ o braku i obitelji. Ali Isus je jasno dao do znanja tko je osoba, što je brak i što znači obitelj. Ne možemo prepustiti televiziji, ni svakojakim vrstama časopisa, ni političarima da to objasne. Da, i sama naša Crkva ponekad svojim skandalima zamrači divnu Božju poruku o čovjeku.

Zbog svih zbrka, bračni parovi suočeni su s brdom problema koje bi trebali prevladati snagom vjere. U naše vrijeme muškarci i žene u tom su pogledu posebno „izazvani“ i pozvani. Svijet vapi za vjernicima, za bračnom zajednicom, koja pokazuje da se u naše vrijeme može živjeti drugačije i ostvariti brak. Privilegirano mjesto službe evangelizacije i ozdravljenja laika je brak. Brak je blago čovječanstva. Iz njega možete vidjeti uvažavanje ljudi i kvalitetu društva.

Apostol Pavao piše: *Podložni budite jedni drugima u strahu Kristovu!* (Ef 5, 21) Kako to shvatiti? Najprije to znači, da brak nije savez dvoje, nego savez troje: treći je Isus Krist; oboje, muž i žena, sa strahopoštovanjem stoje pred Isusom, oboje pouzdano gledaju u Isusa Krista.

Iskustvo pokazuje da vjernici koji su dublje u vjeri, koji ozbiljno počinju zajedno moliti i imaju zajedničko iskustvo vjere, mogu živjeti sretan brak u dubokom razumijevanju te osigurati vjernost jedno drugome; imaju vremena jedno za drugo, razvijaju nježnost i sigurnost, imaju više djece i znaju rješavati probleme koji postaju neobičnim uspjehom.

Suvremeni čovjek vapi za dobrotom, za nježnošću. On je posvuda traži. A nju nalaze oni koji se približe Bogu. Ona je Božji dar, kao i život. Život i nježnost su srasli kao korijen i stablo, kao duša i tijelo, kao stabljika i cvijet. Sve što živi ima korijene u nježnosti. Bog je nježnost sama, kaže prorok Joel (2, 13). Odatle zaključujemo da svaka nježnost potječe od Boga. Ujedno naslućujemo da je prihvaćanje nježnosti zapravo približavanje Bogu i da su nježni ljudi zreli i jaki.

Očito je da vjera mobilizira sile koje pobjeđuju „svijet“, sile koje nadilaze razmirice, pomažu u pronalaženju posla, rješavaju stambeni problem ili društvene sporove. Vjera pomaže razlikovati dragocjeno i bezvrijedno, bitno i sporedno, ljubav i flert, nježnost i površnu erotiku, brigu za djecu i pretjerani stres za djecu. Vjera omogućava međusobno razumijevanje i razgovor, opraštanje, međusobno prihvaćanje i Božju prisutnost. Onog dana kada se supružnici počnu zajedno i iskreno moliti, počinju se radikalno mijenjati i brak postaje mjesto radosnog susreta, mjesto strpljenja, topline, osobnog rasta i sazrijevanja. Djeca tako dobivaju dobar odgoj već kroz samu atmosferu bračne zajednice. Takav je brak autentičan i stoga uspješan. Bog je izvor braka. Kada kroz molitvu i sakramente sam Bog može djelovati, zlo postaje onemogućeno i ostvaruju se pravi ciljevi braka.

Moramo razlikovati brak i obitelj. Brak je zajednica muškarca i žene. Obitelj je zajednica muškarca, žene i djece. Brak je dostatan prostor samo za muškarca i ženu. Nitko ne ulazi i nije mu dopušten ulazak.

Svekrva, rodbina i djeca ostaju vani. Brak je jedinstveno intimno područje muškarca i žene. To je jedinstveno mjesto gdje bračni par pripada jedno drugome, gdje se mogu pokazati takvima kakvi jesu, međusobno si reći sve, plakati i smijati se svim srcem, izražavati svoje boli i strahove, radosti i nade, štiti, oporavljati se, liječiti, slušati i upoznavati se. Ovdje im je dopušteno priznati slabosti i pogriješke, ovdje doživljavaju oprost, prihvaćeni su i voljeni. Intimnost bračnog para najdublja je tajna koja se nikome ne smije otkriti.

Bog štiti i čuva tu intimnost, tu tajnu njihova dijaloga, njihovu razmjenu najskrivnijih tajni. Zahtijeva da to ostane tajna. Grijeh protiv braka je objaviti svoju intimu pred drugima. Ta tajna, ta sigurnost da nitko od njih dvoje neće biti iznevjeren, razotkriven, odbačen i ismijan, daje oboma priliku da sazriju, da budu sretni i da se s lakomom i strpljenjem nose s najtežim problemima. Ovdje su supružnici duboko jedno, potpuno ljudi. Ovdje primaju jedno drugo iz Božje ruke i stoga sa strahopoštovanjem prihvaćaju nježnost. Ovdje postaju međusobna blizina i dobrota Božja.

Biti nježan kao Bog

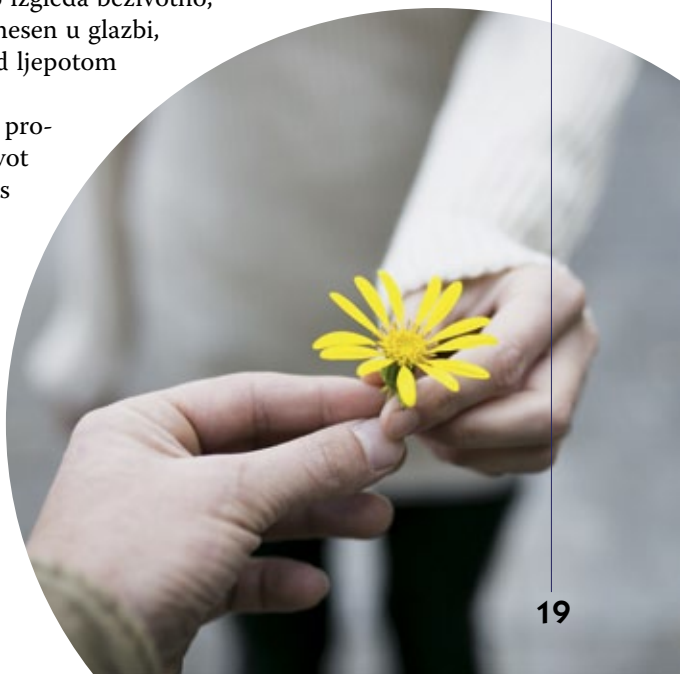
Suvremeni čovjek vapi za dobrotom, za nježnošću. On je posvuda traži. A nju nalaze oni koji se približe Bogu. Ona je Božji dar, kao i život. Život i nježnost su srasli kao korijen i stablo, kao duša i tijelo, kao stabljika i cvijet. Sve što živi ima korijene u nježnosti. *Bog je nježnost sama*, kaže prorok Joel (2, 13). Odatle zaključujemo da svaka nježnost potječe od Boga. Ujedno naslućujemo da je prihvaćanje nježnosti zapravo približavanje Bogu i da su nježni ljudi zreli i jaki.

Nježnost je duh

Nježnost je istodobno nešto slabašno i jako, nemoćno i svemoćno. Ona je božanski dah kojim su stvorena živa bića. Ona je klica koja se čudesno probija kroz koru sjemenke, pupoljak koji se nećujno promalja u cvijet, pile tek izišlo iz jajeta, zečić koji se tek okotio; ona je novorođenče. Za živa bića se kaže da su nježna. Mrtve stvari mogu biti meke i za njih tek u prenesenom smislu možemo reci da su nježne. Nježnost je tamo gdje je netko izvanjski slab, ali ga iznutra drži neslomiva snaga. Prepuštena je nježnosti travka koju stalno gaze, a ona, unatoč tome, uspijeva rasti. Začuđuje svojom nježnošću i cvijetak, dok se rascvjetava usred živice i gustiša. Malo dijete u snu, dok naoko izgleda beživotno, zrači nježnošću. Odrastao čovjek, zanesen u glazbi, zadubljen u meditaciju, začuđen pred ljepotom planine, postaje nježan.

Nježnost zrači ondje gdje kao kroz prozirni zastor naslućujemo život. Život dolazi od Boga. *A Bog je duh*, kaže Isus (Iv 4, 24). *Duh je onaj koji oživljuje, tijelo ne koristi ništa*, upozorava Isus (Iv 6, 63). Nježnost je dodir s Duhom, pipanje života, susret s Bogom. Nježna bića su dobra i produhovljuju nas.

Da bi čovjek mogao biti ispunjen Duhom Svetim, treba zaželjati da postane nježan i dobar. Nježnost i dobrota su ujedno i

Tko je zapazio Božju prisutnost u sebi, želi zaštititi istu prisutnost Božju u drugome. Na taj način nježnost postaje ljubav koja je sretna što drugi postoje. Molitva, napose zajednička molitva u obitelji ili u redovničkoj zajednici je najdublja nježnost. Ona otvara oči za Boga u ljudima i tako vodi k spasu; ona pomiruje članove obitelji međusobno i rađa jedinstvo.

slabost i jakost. Zato Isus naziva blaženima one koji su siromašni, koji pate i koji su progonjeni. Nije patnja dobra sama u sebi, nego se kroz nju jasnije zapaža duh. Sveti Pavao piše da u svom tijelu uvijek pronosi umiranje kako bi se i život Isusov očitovao u tom istom tijelu (usp. 2 Kor 4, 10). *Jer, kad sam slab, onda sam jak*, kaže on (2 Kor 12, 10). Želi li tko duhovno bogatstvo, mora se odreći svega. Patnja nas približava tom stanju. Stoga je moguće upravo u patnji snažno doživjeti blizinu Boga i iskustvo Duha.

Svemoć nježnosti

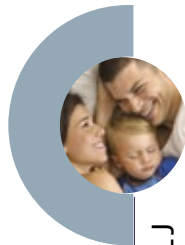
Nježni ljudi su svemoćni. U njima je Božja sila. Ljudi bez nježnosti su grubi; neprijatelji su života i nemaju perspektive; u panici su, osjećaju se slabi i zato vode ratove. Nježnost, naprotiv, zaustavlja ratove. Protiv djeteta i starca, bolesnika i ranjenika, ratovi su nemoćni.

U tome leži snaga nenasilne borbe. Ona mora uspjeti. Iz nje razumijemo pobjedu Isusove smrti. Isus je na križu beskrajno nježan i upravo tada dariva svijetu Duha Svetoga. A Duh Sveti je Božja nježnost i dobrota. Križ je, stoga, pobjeda Života nad razaranjem, pobjeda dobrote nad grubošću, pobjeda duha nad tijelom. Križ je sloboda. Gdje je vjera autentična, tamo se rađa nježnost i prisutnost Duha i zaustavljaju ratovi. Dok molitva i crkveni obred posreduju Duha, ostaju nježni i svemoćni – oni daju život. Takva vjera vraća čovjeka njemu samome.

Dražest nježnosti

Ako je nježnost izraz Duha i života, onda je čovjek tamo nježan gdje se u njemu očituje prisutnost života. Tako je čovjekova duša neizrecivo nježna i dobra. Ona zrači kroz pogled, govor i geste. Postoje nježne geste, nježni pogledi, nježne riječi. Može to biti pokret tijela u crkvenom obredu, lice u dubokoj boli, ruke podignute u znak praštanja, skladan korak, pogled prepun sažaljenja, ruke spremne za pomoć, starac pognut pod teretom godina, uzdah nad grobom, žena u trudnoći, zagrljaj i poljubac, rastanak i ponovni dolazak. Sve to zrači dirljivom nježnošću.

Čovjek je osobito nježan u spolnosti. Ona je pak ono područje čovjekove osobnosti gdje se rađa novi život. Spolnost je toliko nježna da ju je Bog zaštitio stidljivošću. Kao stvarni izvor života, spolnost je najpotrebnija zaštite. Dosta je postati svjestan što nam znače otac i majka. Oni su gnijezdo u kojem se rađa novi život; srce u koje Bog stavlja Svoga Duha; oni su otvorena duša u koju Bog udahnuje životni dah. Otac i majka su najčasnije osobe svijeta; njima dugujemo najviše poštovanja.

Iz ovog možemo također shvatiti vrijednost i smisao djevičanstva. Djevičanstvo se odnosi upravo na spolnost. Ono je duhovna plodnost spolnosti. Kao što roditelji u diskretnosti i nježnosti svoje spolnosti rađaju novog čovjeka, tako i muškarci i žene koji žive djevičanskim životom, odričući se tjelesnog zadovoljstva spolnosti, „rađaju“ one duhovne snaga koje je Bog u spolnosti darovao ljudima.

Tko živi djevičanskim životom na neki je način znak i ostvarenje nježnosti i dobrote. On upozorava roditelje da je život po spolnosti darovan Duhom. Spolnost je, naime, ranjena grijehom – a tko živi djevičanskim životom u sebi oslobađa taj životni duh spolnosti. Kao što u čovjeku postoje područja koja su nježna, tako i sam čovjek može biti nježan. Ako se čovjek s poštovanjem odnosi prema duhovnim stvarnostima u prirodi i u čovjeku, ako u svemu otkriva Duha, on postaje nježan i dobar. Nježni mogu biti, jednako, i muškarac i žena. Nježnost i dobrota je vrлина svećenika, redovnice i redovnika. Put do nježnosti ide kroz diskretnost, finoću, strpljivost, poniznost i nadu. Nježnost je Božja blizina i suživot s Bogom, istinska dobrota. Sveci su nježni ljudi. Žena je nježna ako je diskretna i čedna. Muškarac je muževan ako je nježan. U nježnosti i dobroti je pobjeda nad grijehom i razaranjem života.

Molitvom do nježnosti

Nježnost je Božji dar. Zato se ona najviše očituje u pravoj molitvi i dobiva se kroz molitvu. Nježnost je, dakle, dah života; ona je duh u materiji, Božja prisutnost u čovjeku, Božja sličnost s čovjekom.

Čovjek postaje nježan i dobar onda kada profinjenom pozornošću zapaža životni duh u ljudima, životinjama i biljkama. Tko je zapazio Božju prisutnost u sebi, želi zaštititi istu prisutnost Božju u drugome. Na taj način nježnost postaje ljubav koja je sretna što drugi postoje. Molitva, napose zajednička molitva u obitelji ili u redovničkoj zajednici je najdublja nježnost. Ona otvara oči za Boga u ljudima i tako vodi k spasu; ona pomiruje članove obitelji međusobno i rađa jedinstvo. Crkva je prepuna nježnosti, Ona je prodahnuta Duhom Svetim. Potrebni su nam ljudi koji će tu nježnost, tu dobrotu, prihvatiti i ponijeti svijetu.

To su korijeni braka, obitelji i društva. Odavde dolaze pozitivne sile za svijet. Odavde potječe nježnost bez koje se ne može preživjeti. Cilj braka je međusobna bezuvjetna ljubav – a u isto vrijeme i djeca kao normalna posljedica te ljubavi. Dakle, bit braka jest ljubav. Supružnici se prvo moraju „roditi“, naime, prihvatiti jedni druge u uzajamnom povjerenju i postati vrijedni jedno za drugo; tek tada su sposobni roditi druge. Žena će pronaći oca svoje djece u mužu, a muž majku svoje djece u ženi. Oboje će jedno za drugo postati znak i mogućnost da Bog može biti među njima. Samo Bog može izvesti čovjeka i učiniti ga novim. Kad supružnici stvore takve uvjete ljubavi, Bog je prisutan među njima. Oni su znakovi Božje prisutnosti.

Zato nam Isus govori: *Ovo je moja zapovijed: ljubite jedni druge kao što sam ja vas ljubio! Veće ljubavi nitko nema od ove: da tko život svoj položi za svoje prijatelje. Vi ste prijatelji moji ako činite što vam zapovijedam. To sam vam govorio da moja radost bude u vama i da vaša radost bude potpuna.* (Iv 15, 11-14)

Događanja u 2022.

ŠTO?	KADA?	GDJE?
Duhovne vježbe: Post-molitva-šutnja vodi: p. Marijan Zubak, CPPS	1. - 6. ožujka 2022.	Centar pomirenja, Prozorje
Hodočašće ZKK Vodi: p. Marijan Zubak, CPPS	8. - 10. travnja 2022.	Međugorje
Duhovna obnova: Lectio divina vodi: p. Krzysztof Wons, SDS	3. - 5. lipnja 2022.	Centar pomirenja, Prozorje
Noćno bdjenje ZKK	18./19. lipnja 2022.	Ludbreg
Duhovne vježbe: Lectio divina Vodi: p. Ilija Grgić, CPPS	19. - 24. srpnja 2022.	Centar pomirenja, Prozorje
Duhovne vježbe: Post-molitva-šutnja vodi: p. Marijan Zubak, CPPS	9. - 14. kolovoza 2022.	Centar pomirenja, Prozorje
Sveta Nedjelja	2. - 4. rujna 2022.	Ludbreg
Duhovna obnova ZKK vodi: p. Barry Fischer, CPPS	16. - 18. rujna 2022.	Centar pomirenja, Prozorje
Slet Zajednica Krvi Kristove	23. - 25. rujna 2022.	Međugorje
Duhovne vježbe: Post-molitva-šutnja vodi: p. Marijan Zubak, CPPS	29. studenoga - 4. prosinca 2022.	Centar pomirenja, Prozorje

SVETKOVINE	BLAGDANI	SPOMENDANI
4. veljače 2022.	Sv. Marija de Mattias	Blagdan, zaštitnica ZKK
29. travnja 2022.	Sv. Katarina Sijenska	Blagdan, zaštitnica ZKK
24. svibnja 2022.	Marija, Majka i Kraljica Predragocjene Krvi	Blagdan, zaštitnica ZKK
26. svibnja 2022.	Posveta crkve Predragocjene Krvi u Prozorju	Svetkovina
1. srpnja 2022.	Predragocjena Krv Kristova	Svetkovina
15. kolovoza 2022.	Uznesenje Blažene Djevice Marije Dan osnutka Družbe Misionara Krvi Kristove	Svetkovina
14. rujna 2022.	Uzvišenje Sv. Križa	Blagdan
15. rujna 2022.	Marija Suotkupiteljica, Žena Novoga Saveza	Spomendan
21. listopada 2022.	Sv. Gašpar del Bufalo	Svetkovina
3. prosinca 2022.	Sv. Franjo Ksaverski	Blagdan, zaštitnik CPPS
8. prosinca 2022.	Bezgrješno Začeće BDM Dan osnutka ZKK	Svetkovina

Živi Kalež. Okružnica katoličkog pokreta "Zajednica Krvi Kristove"
S dozvolom crkvenih vlasti. Glavni urednik: p. Ilija Grgić
Uredništvo: p. Davor Lukačević. p. Stjepan Horvat
Družba Misionara Krvi Kristove, Razgled 3, 10000 Zagreb
tel: 00385/1/4500130
faks: 4500134; e-mail: info@cpps.hr; internet: www.cpps.hr
ISSN 1426-3920; Grafičko oblikovanje: Blaženka Matić
Narudžba: Družba Misionara Krvi Kristove, Razgled 3, 10000 Zagreb
Cijena: Godišnji prilog za naše troškove 70 kn.
Neka velikodušnost jednih pokriva nedostatak drugih!
Žiro-račun: Družba Misionara Krvi Kristove, Razgled 3, Zagreb
Br. računa: 2360000-1101474800
Za inozemstvo: SWIFT: ZABHR2X
IBAN: HR6223600001101474800
BANKA: Zagrebačka banka, Paromlinska 2, 10 000 Zagreb

